

Дошкільна освіта — величезна сфера, упустивши яку, ми упускаємо всю ОСВІТУ

Ірина Анатоліївна ТЕРЕЩЕНКО — методист із дошкільної освіти міського методичного центру відділу освіти м. Славутича Київської обл.

2 листопада 2012 р. Ірина Анатоліївна отримала найвищу нагороду від нашого видання «Зірки Дошкільля», що традиційно щорічно вручається на Всеукраїнському Дні Дошкільля в Київському міському Будинку вчителя.

Нам приємно, що пані Ірина взяла участь у першому відзначенні цього Дня та провела майстер-клас. Досвід був цікавим, адже нагадував досвід першовідкривача.

Також вона була керівником майстер-класу тричі поспіль, знову-таки, під час святкування Дня Дошкільля в Будинку вчителя. Відвідала чотири зібрання. А це вже біографія свята.

А це ще біографія святої — наш постійний дописувач. У 2004 р. вона взяла участь у конкурсі «Роль жінки-освітянки в суспільстві» та була нагороджена дипломом видавництва «Шкільний світ» і Міністерства освіти.

Приємно, що нашим автором стала й Анастасія Терещенко, студентка Київського національного університету культури та мистецтв, донька Ірини Терещенко. Отже, співпраця з нашою редакцією — це вже родина традиція.

У 2012 р. виповнилося 45 років від дня створення методичної служби, тому дошкільна освіта і методична служба в житті Ірини Анатоліївни стали темою нашої розмови.



? Шановна Ірино Анатоліївно, чим для Вас є дошкільна освіта? Як Ви поєднали своє життя з цією галуззю?

І. Терещенко. Насамперед хочу подякувати редакції за високу нагороду. Вона — чи не найбільша моя гордість. Всеукраїнське визнання дає змогу постійно здобувати нові вершини професіоналізму.

Згадую, як після першого проведеного майстер-класу на Дні Дошкільля, я зрозуміла величезну відповідальність у роботі на загал педагогів України. Радість від спілкування з усіма охочими була безмежна. Велика довіра від Тетяни Вороніної та Ірини Стеценко давала снагу для подальших зустрічей.

Дошкільна освіта для мене — це насамперед моя професія. Здобути фах дошкільниці мене спонукала мама. Моя бабуся була вчителем початкових класів. Як «садівниця», яка мала продовжити династію педагогів, я вирішила здобути професію вихователя. Досі дуже вдячна своїм батькам: саме вони навчили мене уважності та відповідальності за власні дії, а також бути трудолюбивою й доброю. Упевнена, що в житті людини батьки відіграють найважливішу роль, значно більшу за керівника закладу чи організацію.

Після закінчення Білоцерківського педагогічного училища мене як молодого спеціаліста направили за розподіленням до міста-супутника Чорнобильської атомної електростанції — Славутича.

У дошкільній освіті я пройшла чималий шлях. Від 1989 р. працювала вихователем. Знаю роботу по-

мічниця вихователя (няні). На момент початку своєї роботи в садочку не вистачало робочих кадрів, тому часто була на заміні. Перша зміна була вихователя, друга — няні. Я не хехтувала цією роботою, адже такий був час. На собі зазнала всіх складнощів роботи дошкільного працівника.

У 1998 р. після закінчення Київського міжрегіонального інституту вдосконалення вчителів імені Бориса Грінченка за спеціальністю «Дошкільне виховання» продовжувала працювати вихователем у дитячому садку № 6 «Крунок». У 2000 р. перейшла працювати на посаду вихователя-методиста в цьому самому закладі. Згодом мені запропонували посаду методиста із дошкільної освіти в міському методичному центрі відділу освіти.

? Що для Вас означає методична служба? Які завдання свого відділу Ви вважаєте найважливішими й найскладнішими?

І. Терещенко. Методична служба дає мені безцінну можливість спілкуватися з людьми різних професій: завідувачами, вихователями-методистами, вихователями, інструкторами з фізичної культури, практичними психологами, музичними керівниками, учителями-логопедами та іншими, розуміти їхні клопоти й проблеми.

Найважливішим завданням методичної служби вважаю таке: методист має бути всебічно підготовленим. Йому потрібно точно ро-

7

зуміти, навіщо прийшов, куди прийшов, що робити й чи стане після цього візиту комусь легше. Та чи не найголовніше завдання бачу в **умінні вчитися вірити й довіряти не тільки самому собі, а й іншим людям.**

Найскладніше завдання — робити добру справу, щоб вона викликала усмішку на обличчях інших. У системі «людина — людина» це непросто, особливо в жіночому колективі.

? У Вас незвичайне місто — історично й архітектурно. І дитячі садки нетипові. Що в них є головним і особливим?

І. Терещенко. Нашому місту 25 років, воно молоде й надзвичайно привабливе. Місто було збудоване за рекордно короткі терміни. Садочки зводили за унікальними авторськими архітектурними проектами будівельників з України, Росії, Литви, Латвії, Вірменії, Азербайджану, Грузії. **Архітектура міста — це неповторний музей прості неба.**

Нині в системі освіти міста працює шість дошкільних навчальних закладів різних типів.

Дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) № 1 «Калинка» впроваджує в освітній процес засади педагогічної спадщини В. Сухомлинського. **Дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) комбінованого типу «Центр розвитку дитини»** працює для дітей із мовленнєвими потребами. Функціонує садочок компенсуючого (санаторного) типу для тубінфікованих дітей — це **дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) № 4 «Маритте»**. **Дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) № 5 «Джерельце»** впроваджує інноваційні педагогічні технології в роботу з дітьми та педагогами. **Дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) № 6 «Крунок»** комбінованого типу надає послуги також для дітей зі зниженим зором. **Дошкільний навчальний заклад (ясла-садок) № 8 «Теремок»** втілює педагогічну концепцію виховання й навчання дітей за С. Русовою.

Дошкільники є активними учасниками щорічного міського спортивного свята «Веселі старт», беруть участь у святкових виступах до Дня міста й у привітаннях із нагоди професійних свят.

? Нині педагоги часто створюють портфоліо. Уявіть, що Вам слід створити портфоліо педагогів Славутича. Що би Ви насамперед до нього вмістили?

І. Терещенко. У портфоліо вклала б досягнення, здобуті за роки роботи в нових умовах підпорядкування, а їх чимало: серед них і локальні, і регіональні, і всеукраїнські. Звісно, завдяки зусиллям багатьох людей. Хоч це й парадоксально, проте саме труднощі допомагали досягти успіху. У квітні 2001 р. у місті виникли передумови, що спричинили перехід дошкільних навчальних закладів із відомчого підпорядкування до комунальної форми власності. Треба було звикати працювати в нових умовах, на-

вчатися по-новому здобувати й популяризувати знання.

Нові умови підпорядкування мали виробити в усіх учасників освітнього процесу певний «педагогічний імунітет». Черговим випробуванням на професіоналізм стала атестація вихователів-методистів. І хоч би що казали, я вбачаю в цьому й свою допомогу та перемогу. **Усі вихователі-методисти дошкільних навчальних закладів мають кваліфікаційну категорію «спеціаліст вищої категорії» та педагогічне звання «старший вихователь».**

На підставі рішення Регіональної експертної ради з питань ліцензування та атестації навчальних закладів усі дошкільні навчальні заклади міста пройшли державну атестацію та відповідно до наказів Головного управління освіти і науки Київської обласної державної адміністрації, виданих на підставі рішення Регіональної експертної ради з питань ліцензування та атестації навчальних закладів, визнані атестованими (за високим рівнем, із відзнакою).

У 2011 р. дошкільний заклад № 4 «Маритте» здобув I місце на обласному конкурсі «Спортивні майданчики дошкільних навчальних закладів Київської області». Готували конкурсні матеріали ми разом: завідувач, вихователь-методист і педагоги закладу. У 2012 р. участь у Всеукраїнському конкурсі «Захист сучасної моделі навчального закладу «Школа сприяння здоров'ю» і блискучий результат — II місце в області.

Пишаюся тим, що у вересні 2012 р. **уперше** започатковано друкований випуск локального журналу «Дошкільне містечко», ініціатором і головним редактором якого я стала. Горда тим, що це моє досягнення і моя перемога!

№1
2012Дошкільне
містечко

Хто має бажання — може його переглянути в електронному варіанті на сайті <http://slavmmc.at.ua/> в меню «Дошкільна освіта» та на сайті <http://methodist.dnz.at.ua>, його створено в листопаді 2012 р. Завітайте! Буду рада вашій критиці.

8

? Славутич незвичайний це й тим, що кожен дитячий садок міста має власний сайт. Розкажіть, будь ласка, про це детальніше.

І. Терещенко. Це справді так. Бурхливе зростання комп'ютеризації призводить до того, що всі дошкільні заклади мають сайти. Кожен із них наповнений якісним контентом.

ДНЗ № 6 «Крунок» у 2008 р. став переможцем обласного конкурсу захисту веб-сайтів у номінації «Веб-сайти дошкільних навчальних закладів», у 2012 р. — переможцем обласного конкурсу захисту веб-сайтів у номінації «Веб-сайти дошкільних навчальних закладів», а ДНЗ № 4 «Маритте» посів у цьому ж конкурсі II місце.

Заслужена перемога у 2012 р. була здобута колективом ДНЗ № 6 «Крунок» у Всеукраїнському конкурсі огляді на кращій Інтернет-сайт дошкільного навчального закладу, також на їхньому рахунку II місце у Всеукраїнському конкурсі «Веб-сайт — обличчя успіху».

Педагоги дошкільних навчальних закладів проходять навчання за програмою «Intel! Навчання для майбутнього». Набуті знання впроваджують у роботу з дітьми, використовують презентації, виконані в програмі Microsoft Power Point.

? Щоб зацікавити інших, треба багато вміти і знати самому. Де Ви черпаєте сили, натхнення й знання для своєї роботи?

І. Терещенко. Нові знання здобуваю в спілкуванні з науковцями та колегами. Серед них — мої давні друзі: наставники Катерина Крутій та Олена Коваленко.

Катерина Леонідівна ще в далекому 2005 р., побачивши публікацію в газеті «Дитячий садок» видавництва «Шкільний світ», запросила мене до Запоріжжя на Літню школу для дорослих із теми «Активні форми роботи з педагогами в системі післядипломної педагогічної освіти». Низький Вам уклін, Катерина Леонідівно, за цю важливу мисію.

Саме на першій Літній школі я познайомилася й досі товаришую з Наталією Шалдою, вихователем-методистом ДНЗ № 1 «Дзвіночок» м. Шостки Сумської обл.

Після роботи в Школі мені було над чим міркувати, а ще більше — над чим працювати. Саме вона дала поштою те, що потрібно вчитися й навчати.

Олена Володимирівна була моїм викладачем у Київському міжрегіональному інституті вдосконалення вчителів імені Бориса Грінченка. Надзвичайно відкрита, щира, усміхнена жінка, Педагог із великої літери. Нам, студентам-заочникам, вона дала знання, поради й діду наставляла.

А ще сил надає мій чоловік, який працює на Чорнобильській атомній станції енергетики, донечка-сту-



Зустріч зі студентами Київського університету імені Бориса Грінченка

дентка, мої найближчі родичі, а також люди, які щодня мене оточують. Серед них дуже багато цікавих і харизматичних особистостей. Натхнення приходить навіть від моєго сіамського улюбленця Семена Семеновича. Диву даюсь, як так природа вимальовує всі досконалі лінії на його мордочці....

? Ірино Анатоліївно, як Ви вважаєте, робота методиста — це творчість чи посада? Які проблеми хвилюють Вас як методиста?

І. Терещенко. Не буду оригінальною, коли скажу, що це — творча посада. Часу на творчість катастрофічно не вистачає. Звісно, його забирає і та «ніагара» інформації, що нас щодня ошелешує, і вічні стоси паперів, над якими потрібно працювати, доволі часто — марно. Інколи так хочеться провести ще одну зустріч із колегами й поспілкуватися, а вони також навантажені паперотворінням...

? Які у Вас будуть побажання для Ваших колег і нашої редакції на майбутній рік?

І. Терещенко. Час невпинно біжить уперед. Ми — люди нового часу: 2013 року. Бажаю всім: вірте в себе, будьте беремі себе, попрацюйте, будьте позитивні, беріть тих, хто поруч. Благополуччя й здоров'я вам. Упевнена, що нам ще багато чого буде до снаги зробити разом!

! Дякую за розмову! Сподіваюся на подальшу плідну співпрацю з нашою редакцією. Успіхів у роботі Вам і Вашим колегам!

Розмову вела **Тетяна ВОРОНІНА**, головний редактор всеукраїнських видань «Дитячий садок» і журналу «Дошкільня» видавництва «Шкільний світ», член НСЖУ, м. Київ

На кольорових сторінках цього числа дивіться фоторепортаж із життя педагогів-дошкільників Славутича.

9